

Åndens nøgterne rus

"Drik, drik, drik," formaner kirkefædrene os uafbrudt om. Men hvor kan vi finde den drik, som gør os berusede af nåden og nøgterne i forstanden? Hvor findes Åndens nøgterne rus? ¹

Af Raniero Cantalamessa ²

Anden Mosebog, *Exodus*, har altid udgjort hjertet i Kirkens allegoriske belæring. Da Paulus har gennemgået alle de større hændelser i Exodus – vandringen gennem Det Røde Hav, skyen, mannaen, vandet af klippen – drager han den konklusion, at alt dette er eksempler, der er skrevet ned "som advarende eksempler for os." ³

Man har med andre ord altid læst Exodus som en kristologisk og ekklesiologisk ⁴ fortolkningsnøgle til Kristus og Kirken. Johannes betonedede i første række tekstens sammenhæng med Kristus. I det fjerde evangelium optræder Kristus som den sande Moses, der giver levende vand, ⁵ som den sande

---

¹ Et udtryk hentet fra en hymne af den hellige Ambrosius (ca. 340 – 397), biskop af Milano, kirkefader og kirkelærer. Se artiklens sidste afsnit. – O.a.

² Pavelig husprædikant og kapuciner munk. Kapucinerne er en selvstændig del af franciskanerordenen. Artiklen, der har været bragt i det svenske tidsskrift *Pilgrim*, og som her bringes med tilladelse, er oversat af Jacob Thomsen, der ud over p. Cantalamessa's noter har forsynet artiklen med egne noter (markeret ved O.a.).

³ 1 Kor 10, 6 – 11: Derved blev de advarende eksempler for os, for at vi ikke skal få lyst til det onde, sådan som de fik det. Bliv heller ikke afgudsdyrkere, sådan som nogle af dem blev det — som der står skrevet: "Folket satte sig ned og spiste og drak; og de rejste sig for at danse." Lad os heller ikke bedrive utugt, sådan som nogle af dem gjorde det, og på én dag blev der dræbt treogtyve tusind. Lad os heller ikke udæske Kristus, sådan som nogle af dem gjorde det, og de blev dræbt af slanger. Giv heller ikke ondt af jer, sådan som nogle af dem gjorde det, og de blev dræbt af dødsenglen. Alt dette skete med dem, for at de skulle være advarende eksempler, og det blev skrevet for at vejlede os, til hvem tidernes ende er nået.

⁴ Ekklesiologi er læren om Kirken (ekklesia) – O.a.

⁵ Joh kap. 4

manna fra himlen⁶ og på korset som det offer, der var foregrebet af det påskelam, som blev ofret i Egypten.⁷

Paulus udviklede på sin side en ekklesiologisk læsning, idet han så Kirkens sakramenter og hele det kristne liv skjult i hændelserne i Anden Mosebog. Hebræerbrevet kombinerer de to tolkninger. Det taler om Kristus, som "er blevet kendt værdig til en så meget større herlighed end Moses", og ser samtidig en klar sammenhæng mellem hebræerne, der blev udfriet fra Egypten, og de kristne, der er blevet befriet fra synden.⁸ I fasteliturgien findes mange typologiske eksempler, der er hentet fra Exodus.

Men ud over, at Exodus, Udfrielsen, på allegorisk måde kaster lys over troens sandheder, rummer Anden Mosebog også et stærkt eksistentielt budskab. Den taler til mennesket i dets personlige liv. Selve ordet *exodus* har en symbolsk klang i litteraturens store fortælling: Det udvalgte folks befrielse fra Egypten er en lignelse om vore vilkår som pilgrimme og udlændinge i denne verden. Vi vandrer mod et nyt fædreland.

Et nyt "i dag"

Exodus har altså en stor religiøs værdi. Men for at kunne forstå det må vi identificere os med det folk, som drog ud. Vi må indse, at den bog handler om os – at vi på et åndeligt og eksistentielt plan er det fortrykte folk, som klager og råber til Gud om hjælp.⁹ I en af bønnerne i liturgien hedder det: "Længe har vi været fortrykte, længe har vi båret på syndens åg. Nu venter vi på vor forløsning."

Også hebræerne i Ny Testamente citerede sandsynligvis denne tekst fra jødernes påskemåltid: "I hver generation skal enhver jøde se på sig selv, som om også han er blevet ført ud af Egypten." En overbevisning, som blev overført til Kirken, siden Hebræerbrevet talte om et nyt "i dag", som skulle være frem til Herrens genkomst.¹⁰

Lad os nu med dette i tankerne meditere over en af de mest symboladede hændelser i Exodus: vandet, som brød frem af klippen.¹¹ I Anden Mosebog findes to begivenheder, hvor vandet spiller en afgørende rolle. Den første er vandringen gennem Det Røde Hav. Den anden er beretningen om vandet, som kom ud af klippen. Vandet har dog helt forskellige betydninger i de to begivenheder.

I den første gik mennesket ned i vandet. I den anden kom vandet ind i mennesket. Vandet i Det Røde Hav frelste nogle og dræbte andre. Det skyldtes Guds dom. Vandet i klippen havde en anden virkning: Det slukkede menneskers tørst, gav dem styrke tilbage og gjorde det muligt for dem at drage videre. Dette vand var til nytte, ikke bare én gang, men hver dag. Ifølge den rabbinske traditi-

⁶ Joh kap. 6

⁷ Joh 19,36: Dette skete, for at det skriftord skulle gå i opfyldelse: "Ingen af hans knogler må blive knust."

⁸ Hebr kap. 3-4.

⁹ 2 Mos 3, 7: Så sagde Herren: Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde.

¹⁰ Hebr 3,13: Forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der hedder "i dag", for at ingen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag.

¹¹ 2 Mos 17, 1-7: På Herrens befaling brød hele israeliternes menighed nu op fra Sins ørken og drog videre fra sted til sted. De slog lejr i Refidim, men da folket ikke kunne få vand at drikke dér, rettede de anklage mod Moses og sagde: "Skaf os vand at drikke!" Moses svarede: "Hvorfor retter I anklage mod mig? Hvorfor udæsker I Herren?" Men folket tørstede efter vand, og de gav ondt af sig mod Moses og sagde: "Hvorfor har du ført os op fra Egypten, så du lader os og vores børn og vores kvæg dø af tørst?" Moses råbte til Herren: "Hvad skal jeg stille op med dette folk? Nu stener de mig snart!" Da sagde Herren til Moses: "Tag nogle af Israels ældste med dig og gå frem foran folket! Tag den stav, du slog på Nilen med, i din hånd og gå! Dér, på klippen ved Horeb, vil jeg stille mig foran dig. Når du slår på klippen, strømmer der vand ud af den, så folket kan drikke." Det gjorde Moses for øjnene af Israels ældste, og han kaldte stedet Massa og Meriba, fordi israelitterne kom med anklager, og fordi de udæskede Herren og sagde: "Er Herren hos os eller ej?"

on, som Paulus sluttede sig til, fulgte klippen, som vandet vældede frem fra, folket på deres vej gennem ørkenen fra og med den dag.¹²

Den tidlige kristne åbenbaring tolkede meget snart vandets to forskellige funktioner som dåben og eukaristien: "Alle blev døbt til Moses i skyen og i havet... og drak alle den samme åndelige drik".¹³ De to slags vand tolkedes altså som et billede på Helligåndens virke i dåben og i eukaristien. "Vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme ... og vi har alle fået én ånd at drikke."¹⁴

Hvad betyder alt dette? Ånden virker på to grundlæggende måder i det kristne liv. En begivenhed er unik og kan ikke gentages. Den svarer til dåben, der har en grundlæggende værdi og betegner en ny begyndelse. Den anden måde, Ånden virker på, gentages daglig, præcist ligesom dét, at man spiser og drikker, og får sit tydeligste – men ikke eneste – udtryk i Eukaristien. Sammen repræsenterer disse to livets begyndelse og livets vækst: den nye fødsel ved Ånden og livet i Ånden.

Beruset af nåde

Forestillingen om Åndens nøgterne rus hænger i den kristne tradition sammen med billedet af Helligånden som en "åndelig drik". Det, som fik kirkefædrene til at tale om en "nøgtern rus" – en tanke, som allerede var udviklet af den jødiske filosof *Filon af Alexandria* – var Paulus' formaning til de kristne i Efesus: "Drik jer ikke berusede i vin, der fører til udskejelser, men lad jer fylde af Ånden, tal til hinanden med salmer, hymner og åndelige sange, syng og spil af hjertet for Herren".¹⁵ Apostolens beskrivelse af dem, som er "fyldte af Ånden" – de synger og spiller – fører tanken hen på en nøgtern rus.

Der findes utallige tekster af kirkefædrene, som illustrerer denne tanke, begyndende hos Origenes.¹⁶ Undertiden sammenlignes fysisk og åndelig rus, undertiden understreges modsætningen mellem disse tilstande. Begge giver glæde, får os til at glemme vore sorger og rækker ud over vore sanser. Men medens den fysiske beruselse får et menneske til at slingre og blive ustabil, skænker den åndelige beruselse stabilitet og får os til at gøre det gode. Gennem den fysiske beruselse går et menneske fra sine fulde fem på en måde, der hæmmer dets fornuft. Den åndelige beruselse derimod får os til at gå ud over sanserne og overskride fornuftens grænser ved at erfare en sand åndelig "ekstase". I det første tilfælde er et menneske "beruset af synd", i det andet "beruset af nåde".

Når Ambrosius udlagde episoden med vandet, der vældede ud af klippen, skrev han: "Herren Jesus fik vand til at vælde frem af klippen, og alle drak af det. De, der kun drak det som vand, var tilfredse, men de, som drak det i sandhed, blev umiddelbart berusede. Den beruselse, som skænker glæde, er god. Den beruselse, som styrker et nøgternt sinds mål og trin, er god ... Drik Kristus, som er livet; drik Kristus, som er den klippe, hvorfra vandet vældede frem; drik Kristus, så at du kan drikke hans Ord ... Man kan suge Den hellige Skrift til sig, man kan sluge Den hellige Skrift, når det evige Ord flyder ind i sindets årer og giver sjælen energi."

¹² 1 Kor 10,4: De drak alle den samme åndelige drik — for de drak af en åndelig klippe, som fulgte med, og den klippe var Kristus.

¹³ 1 Kor 10, 2,4: De blev alle døbt til Moses i skyen og i havet ... og drak alle den samme åndelige drik — for de drak af en åndelig klippe, som fulgte med, og den klippe var Kristus.

¹⁴ 1 Kor 12,13: For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke.

¹⁵ Ef 5,18-19

¹⁶ Origenes (ca. 185 – ca. 254) var en fremtrædende lærer i den tidlige græske kirke, der dog på visse punkter fremførte tvivlsomme synspunkter. – O.a.

Askesens nøgternhed

Men hvordan kan vi erfare denne "nøgterne rus" i dag? Hvor står der skrevet, at en så "radikal" måde at leve evangeliet på og erfare Ånden var et privilegium for fædrene og Kirkens første tid, men ikke gælder os?

Tværtimod udråber apostlen: "Alt tilhører jer!"¹⁷ Alt tilhører hver og en i Kirken, fordi Kristus er opstået. Kristus er ikke en gave, som er begrænset til en bestemt tidsepoke, men gaven tilbydes enhver tid. Rigdommen i hans genløsning gælder alle. Og behøver vi ikke Åndens nøgterne rus endnu mere, end fædrene gjorde? Verden er blevet selvsikker og oprørsk mod evangeliet. Kun Åndens "stærke vin" kan overvinde vantroen og lede os ud af den menneskelige og rationalistiske nøgternhed, som undertiden kaldes videnskabelig objektivitet.

Udtrykket "nøgtern rus" angiver ikke bare, at denne rus er nøgtern til forskel fra anden rus (vin, narkotika, succes), men taler om livet i dets helhed. Det er gennem "nøgternhed", at man opnår åndelig rus. Askese med dens mådehold, selvbeherskelse og faste er den nøgternhed, hvorved et menneske opnår en åndelig rus eller henrykkelse.

Derigennem uddybedes begrebet "nøgternhed", i særdeleshed i den ortodokse monastiske spiritualitet i forbindelse med Jesusbønnen.¹⁸ Nøgternheden bestod her i en åndelig metode, som indebar årvågenhed og opmærksomhed. Det blev en vej til frihed fra begær og tankeløs snak.

Samme asketiske vejledning finder vi hos de latinske fædre, skønt under andre betegnelser. Johannes af Korset¹⁹ sagde, at sjælen for Guds skyld måtte "skilles fra og afklæde sig alt, der ikke er Gud, for at kunne blive fuldstændigt forenet med Gud."

Åndens cirkelbevægelse

Vi er arvinger til en spiritualitet, der opfattede vejen til fuldkommenhed som en vej fra renselse til forening med Gud! Vi må udvise nøgternhed i en anselig tid, inden vi kan erfare rusen. Al henrykkelse, som viser sig, inden tiden er inde, betragtes derfor med mistænksomhed. Åndelig rus med alt, hvad den indebærer, venter altså ved enden af vejen og er forbeholdt de "fuldkomne". De andre, de som er på vej, skal frem for alt give sig af med forsagelse og ikke søge åndelige oplevelser.

Bag ved denne måde at se tingene på ligger stor visdom og prøvet erfaring. Samtidig må det siges, at en alt for streng og skematisk beskrivelse af menneskers åndelige vej risikerer at flytte tyngdepunktet fra nåden til vore egne anstrengelser. Det Ny Testamente beskriver en samtidighed i Helligåndens virke. Ånden virker i begge retninger: selv om det er sandt, at nøgternhed er nødvendig for at opnå Åndens rus, er det lige så sandt, at Åndens rus er en forudsætning for at blive nøgtern.

Hvis man går askesens vej uden at være ledet af Ånden, bringer anstrengelserne ikke andet end hovmod. Paulus formaner til at "dræbe legemets gerninger ved Åndens hjælp".²⁰ Vi får Helligånden, for at vi trin for trin skal gøre fremskridt i vor askese, ikke som en belønning for, at vi ofrer tid og kræfter på åndelige øvelser.

¹⁷ 1 Kor 3,21-23: Derfor må ingen være stolt af mennesker. Alt tilhører jo jer, enten det er Paulus eller Apollos eller Kefas, enten det er verden eller liv eller død, enten det er det, som nu er, eller det, som kommer — alt tilhører jer. Men I tilhører Kristus, og Kristus Gud. — (O.a.)

¹⁸ Jesusbønnen er en udbredt bønnsform hos de ortodokse kristne, hvor bønnen "Herre Jesus Kristus, forbarm dig over mig synder" gentages med regelmæssige mellemrum og danner grundlaget for meditation. — O. a.

¹⁹ Johannes af Korset (1542-91), karmelit, kirkelærer og mystiker — O.a.

²⁰ Rom 8,13

Makarios, en af ørkenfædrene,²¹ fremhævede, at et kristent liv fyldt med askese og bodsøvelser, men uden Åndens levende berøring er ligesom en gudstjeneste med mange riter og offergaver, men hvor præsten aldrig beder om, at Ånden kommer ned over brødet og vinen.

Makarios skriver: "Man må se på den kristnes liv på en lignende måde. Den kristne har måske fastet, våget, sunget salmer, udført alle de asketiske øvelser, som findes, og erobret alle dyder; men hvis Åndens skjulte værk ikke er blevet fuldført af nåden i fuld bevidsthed og med åndelig fred på hjertets alter, har alle hans asketiske øvelser været resultatløse og i praksis frugtesløse, fordi Åndens glæde ikke råder i hans hjerte på usynlig måde."

Fra rus til nøgternhed

Den anden vej – fra rus til nøgternhed – var den vej, som Jesus lærte sine apostle. Skønt de havde Jesus som lærer og åndelig vejleder, formåede de ikke før pinse at efterleve evangeliets bud. Men da de blev døbt med Helligånden, forvandlede de og kunne derfor udstå alle slags trængsler for Kristi skyld, endog martyriet. At blive fyldt af Helligånd var årsagen til deres henrykkelse snarere end følgen af den.

Der findes også en anden grund, som gør det vigtigt at genopdage vejen fra rus til nøgternhed. Det kristne liv handler ikke bare om, at vor personlige hellighed skal vokse. Det er også tjeneste, diakoni, og forkyndelse. For at kunne udføre disse opgaver behøver vi "kraften fra oven", Åndens gaver. Med andre ord: en stærk pinseerfaring af Helligånden. Vi må være "brændende i ånden"²² for at kunne tjene Gud med iver, troskab og glæde (som den hellige Basilius²³ definerede åndelig henrykkelse).

Hvor findes vandet?

Hvor virker Ånden i dag, ligesom på pinsedag? Den hellige Ambrosius formanede os tidligere med ordene: "Drik, drik, drik".

Men hvor kan vi finde vandet?

Når Jesus talte om Helligånden, som de, der troede på Ham, skulle få, råbte Han: "Den, der tørster, skal komme til mig og drikke."²⁴ Men hvor er Jesus nu? Hvor kan vi finde Ham, når han er opstanden og har forladt jorden?

Ambrosius, biskoppen i Milano, som i 300-tallet mere end nogen anden besang Helligåndens nøgterne rus, giver svaret. Da han har reflekteret over de to så at sige klassiske steder, hvor vi kan modtage Ånden – beruselsen i frelsens bæger og beruselsen, som kommer fra Skriftens overstrømmende rigdom – antyder han en tredje mulighed:

"Der findes også en beruselse, der virker gennem Helligåndens milde regn, som trænger ind overalt. Det var tilfældet i Apostlenes Gerninger, da de, som talte på forskellige sprog, virkede på dem, der hørte dem, som om de var fulde af vin."

Efter at Ambrosius har nævnt den "sædvanlige" måde at blive beruset af Ånden, tilføjer han en "usædvanlig" – usædvanlig for så vidt som den ikke er knyttet til en bestemt ritus, men består i, at

²¹ Mandlige eneboere i Egypten fra tiden 250-500 kaldes også ørkenfædre – O.a.

²² Rom 12,11: Vær ikke tøvende i jeres iver, vær brændende i ånden, tjen Herren.

²³ Basilius den Store (ca. 330 – 379), biskop, kirkefader og kirkelærer – O.a.

²⁴ Joh 7,37-39: På festens sidste og største dag stod Jesus frem og råbte: Den, der tørster, skal komme til mig og drikke. Den, der tror på mig, skal det gå, som Skriften siger: 'Fra hans indre skal der rinde strømme af levende vand.' Det sagde han om den ånd, som de, der troede på ham, skulle få.

man genoplever pinsedags erfaring. Han ville inspirere de troende til at erfare "Åndens milde regn", som faldt på pinsedag. Den erfaring gjaldt ikke bare apostlene og den første generations kristne.

I Kirken i dag diskuteres ofte Maria-åbenbaringer, hvoraf en del er ægte og en del mildt sagt tvivlsomme. Mennesker samles i store skarer på de steder, hvor åbenbaringerne er sket. Af og til spørger jeg mig selv, hvad der ville ske, hvis der kom et rygte i omløb, at der fandtes et sted, hvor det, som hændte i den første pinse, skete på ny og med lignende fænomener – at salen ovenpå var åben igen, og "et kraftigt vindstød" blæste og rystede huset – at alle vendte tilbage fra stedet forvandlede med en ny trosglød og kærlighed til Kirken. Ville folk så ikke strømme til det sted?

I over 25 år har netop den nyhed lydt over hele Den katolske Kirke. Millioner og atter millioner mennesker kan vidne om, at de har oplevet denne pinse ganske enkelt. Og disse vidnesbyrd kommer ikke fra overspændte mennesker, sådanne, som let bliver brændende og en smule naive, når det drejer sig om et mirakel.

Fornyelsen viser af og til problematiske sider med overskrifter, splittelser og synd. Men har det ikke altid været sådan, lige fra den første begyndelse, når Guds gaver betroedes til mennesker? Udøves Kirkens autoritet altid med klarhed, uden magtbegær og uden autoritære træk? Alligevel forsøger ingen at fjerne embedets karisme fra Kirkens liv.

Ikke engang de første kristne menigheder, som den i Korinth, var fri for uorden og svagheder. Ånden helliger ikke alle på et øjeblik, men virker trin for trin efter den åbenhed, Ånden finder. Desuden må vi skelne mellem Åndens helliggørende nåde (*gratia gratum faciens*²⁵) og Åndens karismatiske virke (*gratia gratis data*²⁶), som mere er til for embedets tjeneste end for den enkeltes opbygelse.

*En epiklese*²⁷

Den fornyelse i Ånden, som har forvandlet så mange menneskers liv i vor tid, er frem for alt gennem dåben i Ånden. Det er en ritus, som er kendetegnet af stor enkelthed, ledsaget af et ydmygt sind, hvis frugt er en sindelagsændring og glæde og fred. Når vi omvender os og bliver som børn, åbner Guds Rige sig.

Dåben i Ånden er en slags epiklese – det vil sige bøn om, at Ånden må komme over et lem på Kristi legeme. Den minder om påkaldelsen i messen efter konsekrationen, hvor man beder Ånden komme ned over de troendes menighed og gøre dem til en "levende offergave til Guds ære."

Det er en fornyelse og genoplivelse af alt det, som hører til det kristne livs begyndelse, og således ikke blot af dåben. Mennesker forbereder sig til at erfare dette ved skriftemål og en undervisning, som levendegør troens vigtigste sandheder, kærligheden til Gud, syndens realitet, frelsen, det nye liv, forvandlingen i Kristus, Åndens nådegaver.

Men er dette den eneste mulighed for at erfare pinsens nåde? Hvis man med dåben i Ånden mener en vis ceremoni, som sker på en bestemt måde i en vis sammenhæng, må vi svare nej; det er ikke den eneste måde at få en gennemtrængende erfaring af Ånden. Der har været og findes mange kristne, som har haft en lignende erfaring uden at vide noget om dåben i Ånden; som har oplevet, hvor-

²⁵ *Gratia gratum faciens* (nåde, der skaber en, som vækker Guds velbehag) er den nåde, der gives enhver til personlig helliggørelse, og som er målet for *gratia gratis data*, jf. 1. Kor 12,31 og den følgende note. – O.a.

²⁶ *Gratia gratis data* (nåden givet uden vederlag) er enhver nåde, der gives enkeltpersoner til frelse for andre, jf. Matt 10,8, enten ved ekstraordinære nådegaver (karismer, jf. 1 Kor 12,8) eller ordinære nådegaver ved vielses- og juridiktionsfuldmagterne – O.a.

²⁷ Epiklese er påkaldelse af Helligånden, specielt ved Eukaristiens helliggørelse af offergaverne brød og vin, jf. nedenfor i artiklen. – O.a.

ledes Ånden på en uventet og pludselig måde er blevet udgydt over dem, som vi ser i mange af helgenernes liv.

Alligevel er denne dåb i Ånden, på en enkel og stærk måde, blevet skænket for at forny millioner af troendes liv i næsten alle kristne kirker. Lad mig berette om min personlige erfaring, selv om det kræver selvovervindelse. Men jeg kan ikke tie om den erfaring, som har forandret mit liv. Jeg har tilmed tænkt, at Forsynet måske har givet mig min særlige rolle just for, at jeg ydmygt i Kirkens hjerte skal kunne vidne om pinsevindens susen, som i forskellige skikkelser går gennem Kristi legeme, og som er et stort og håbefuldt tegn midt iblandt alle de prøvelser, som Kirken stadig må gennemgå i vor tid.

Den første vanskelighed var, at jeg sagde til mig selv: "Men jeg har den hellige Frans til fader;²⁸ jeg har arvet en vidunderlig spiritualitet, så mange helgener ... Hvad andet, hvad nyt behøver jeg at søge efter? Hvad kan disse brødre give mig?"

Jeg sad og tænkte således under et bedemøde, da en søster, som sad længst tilbage i rummet, åbnede Bibelen og begyndte at læse. Johannes Døberen sagde netop til farisæerne: "Og tro ikke, at I bare kan sige ved jer selv: Vi har Abraham til fader" (Matt 3,9). Jeg forstod, at ordene var rettet til mig.

En anden indvending var: "Men jeg er præst, viet af en biskop. Jeg har fået Helligånden. Hvad mere skulle jeg vel kunne få og desuden fra lægmænd?"

Denne gang kom svaret fra min egen teologi. Jeg forestillede mig, at Jesus ville have svaret: "Og hvad med mig da? Blev jeg ikke helliget af Faderen og sendt til verden? Var jeg ikke fyldt af Ånden, fra jeg blev til i Maria, min moder? Og alligevel gik jeg til Jordanfloden for at blive døbt af Johannes Døberen, som netop var en lægmand!"

Lige ind i hjertet

Dette ledte mig til at tage imod bøn om, at Ånden på ny skulle udgydes over mig. Jeg tog det som en bevidst fornyelse af min dåb, som et definitivt ja i første person til ordene "Ja!" og "Jeg tror", som andre havde sagt i mit sted, da jeg blev døbt: Det var, som om jeg overgav tøjlerne i mit liv til Kristus.

Når de havde indbudt mig til igen at bekræfte, at Jesus var Herre over mit liv, løftede jeg blikket og så krucifikset over alteret i kapellet. Det var, som om Han så på mig for at få mig til at forstå en stor sandhed: "Dette er den Jesus, du vælger til Herre, ikke en sød og føjelig Jesus." Det var nok til, at jeg skulle forstå, at denne overflod af nåde, som kaldes den karismatiske fornyelse, er fuldstændig forskellig fra al ydre følsomhed. Den går lige ind i evangeliets hjerte, som er Kristi kors.

Lad mig slutte med formaningen fra den hellige Ambrosius. Hymnen er fra tidebønnen og er derfor en indbydelse til hele Kirken og ikke kun til nogle få indviede: *Laeti bibamus sobriam ebrietatem Spiritus*, "Lad os med glæde inddrikke Åndens nøgterne rus!"²⁹

Ja, Herre, vi behøver virkelig denne nøgterne rus. Vi behøver den for at kunne udføre Din opgave: at overbevise verden om dens synd,³⁰ fordi verden forkaster Jesus. Vi behøver den frem for alt for at

²⁸ Kapucinerordenen, som p. Cantalamessa tilhører, er en del af Franciskanerordenen, jf. noten i begyndelsen af artiklen. – O.a.

²⁹ Hymnen er fra *Laudes*, morgenbønnen, mandag i uge 1 og 3 i det almindelige kirkeår. Hymnen hedder "Splendor paternae gloriae" og er oversat til dansk i en versificeret oversættelse af Benedicte Ramsing med titlen "Du glans af faderherlighed". Se Tidebog side 828. Det sted, p. Cantalamessa citerer fra, er hymnens 6. vers, der i sin helhed lyder: "Vor sjæleføde, Kriste, vær/ den drik, som nærer troen her;/ i Åndens rus vi finder fred/ i glæde og i nøgternhed." – O.a.

³⁰ Joh 16, 8: Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom. – (O.a.)

blive hellige. Og nu siger vi til Dig, ligesom Peter gjorde: "Herre, vask ikke bare mine fødder, men også hænderne og hovedet".³¹ Døb os helt og holdent i Din Ånd!

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

---

³¹ Joh 13,9